

Իսլամական արշաւանքէն յետոյ ալ քրիստոնէութիւնը պահպանուած է Տիբերիոյ մէջ: 725 ին Վիլլիպալա հոն տեսած է շատ մը եկեղեցիներ, ինչպէս և սինակոկներ: Յետոյ Commemoratorium de casis Dei հեղինակը կը յիշատակէ եպիսկոպոս մը Թէոդորոս անուն, հինգ եկեղեցիներ 30 քահանաներով, վանականներ և կուսանոց մը:

Սաչակիրներու ժամանակ Տիբերիա Գալիլիոյ կոմսութեան մայրաքաղաքը եղաւ. եկեղեցիները նորոգուեցան և տեղւոյն եպիսկոպոսը եղաւ օգնականը Նազարէթի եպիսկոպոսին: 1187 ին Սալաէտտին գրաւեց զայն. 1620 ին արգէն բոլորովին իսլամական քաղաք մը եղած էր:

Տիբերիոյ հին եկեղեցիներէն մին էր Ս. Պետրոս եկեղեցին որ կառուցուած է ի յիշատակ հրաշալի ձրկնորսութեան: Ուղևոր մը սա խօսքերով կը նկարագրէ այս եկեղեցին. «Քաղաքին հիւսիսային կողմը՝ ծովեզերքը կը գտնուի եկեղեցի մը. թէպէտև ան իսլամներէն վերածուած է մզկիթի և գոմի, շինուածքը տակաւին ամբողջ է: 24 ոտք երկայնութիւն և 12 ոտք լայնութիւն ունի և նուիրուած է Ս. Պետրոսի»:

Արտաքնապէս կողակը կը պատկերացնէ նաևու մը գոգը, ի յիշատակ Պետրոսի նաւուն: Ներքնապէս եկեղեցին կամարածև է և ունի նեղ պատուհաններ: Ճակատը սովորական է: Հոս կը յիշենք տեղւոյն մէջ տարածուած աւանդութիւն մը որ է հետևեալը.

«Քրիստոսի քարերը» (Հաճար էն - Նասարա) կամ հինգ հացերը (էլ խամսէ խուպզէթ). — Սաղգինի բըլրակէն հարաւ-արևելք՝ երեք քմ. հեռու քանի մը ժայռի կտորներ կ'երևան դաշտին եզերքը ցանուցիր